

РЕШЕНИЕ

№ 23758

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3324** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е на основание Определение №281/12.03.2026 г., постановено по адм. д. №83/2026 г. на АдмС – Монтана, с което производството по същото е прекратено и делото е изпратено по подсъдност на АССГ. Предмет на оспорване е Решение с УРИ 301005-10/04.02.2026 г. на Директора на ОД на МВР – Монтана в частта, в която същият е отказал да бъдат изтрети личните данни на А. К. М., обработвани в информационните фондове на МВР като извършител във връзка със ЗМ №450/23.03.3007 г. по описа на РУ – Монтана.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение в частта му, с която се отказва изтриването на лични данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на РУ Монтана за престъпление по чл.129 от НК. Твърди се, че горните регистрирани данни касаят само престъпление, като към момента, жалбоподателят е реабилитиран. Сочи, че органът не е извършил преценка за рисковия му профил във връзка с необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока за съхранение, както и дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел. Според жалбоподателя органът е изложил бланкетни мотиви по отношение на това, какво налага продължаване съхранението на тази информация в МВР. Поддържа се становище, че от страна на органа не е направен анализ на конкретен риск, обществена опасност, липсва анализ на поведение след реабилитация, като не е налице и индивидуална оценка. Твърди се, че прилагането на автоматичен срок, без тази индивидуална преценка, е непропорционално. Счита, че съхраняването на личните му данни противоречи на

целта на закона и практиката на СЕС. На следващо място се сочи, че чрез прилагане на срока по чл.7, ал.1 от Инструкция № 81213-1280/07.10.2021 г. административния орган е нарушил Директива ЕС 2016/680 - принципът на ограничение на съхранението изисква конкретна оценка, а не автоматично приложение на максималния срок. По подробно изложени съображения в жалбата, поддържани в съдебно заседание от процесуалния му представител адв. В. Х. се прави искане за отмяна на решението в оспорената му част. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът - Директорът на ОД на МВР - Монтана, в представено писмено становище, излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от страна на жалбоподателя.

По делото са събрани писмени доказателства, касаещи обжалвана част от решението. Приложена е в заверено копие административната преписка.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. №328605-230/16.10.2025 г. А. К. М. е поискал от Директора на Главна Дирекция „Национална полиция“ заличаване на личните му данни от масивите на МВР и снемане на полицейска регистрация във връзка с деяния, извършени през 2007 г. и 2008 г., регистрирани в РУ Монтана.

Заявлението е изпратено с писмо с рег. №3286р-55148, екз. № 2/29.10.2025 г. на Директора на ОД на МВР - Монтана по компетентност на основание чл.15, ал.1, вр. чл.14, ал.4 от Вътрешни правила за организацията на работа в Министерството на вътрешните работи по постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР, утвърдени със Заповед №81213-1110/08.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи и на основание чл.19, ал.4 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС №336/24.10.2014 г., изменена с ПМС № 191/22.07.2015 г. Към писмото е приложено копие и копие на карта за полицейска регистрация.

След извършена проверка от комисия в ОД на МВР – Монтана е изготвена обобщена справка по искането в заявлението УРИ 301005-10/04.02.2026 г., в която е изложено становище, че: I. не следва да се снемат полицейска регистрация с №10334/26.03.2007 г., извършена на лицето А. К. М. във връзка с ДП № 450/2007 г. по описа на РУ-Монтана поради това, че не отговаря на условията по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР; II. личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР във връзка със ЗМ 450/23.03.2007 г. по описа на РУ Монтана, наказателно производство "условно наказание", присъда №192/21.06.2008г. на РС Монтана, престъпление по чл. 129 от НК, не следва да бъдат изтрети поради това, че осъждането с влязла в сила присъда „пробация“ не е сред хипотезите на Инструкция № 81213-748/2014 г., даващи основания за изтриване на лични данни. Посочено е, че лицето М. , два месеца преди да извърши престъплението по чл. 129 от НК е извършил деяние – причиняване на телесна повреда по хулигански подбуди, съставомерно по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, за което е водено ДП № 647/2007 г. по описа на РУ-Монтана и пр. пр. № 505/2007 г. на РП-Монтана; III. Личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР във връзка със ЗМ № 647/07.05.2007 г. по описа на РУ Молнтана, следва да бъдат изтрети, тъй като след приключване на разследването с постановление от 27.09.2007 г. е внесено дело в РС-Монтана и е образувано АНД № 442/2007 г. С решение от 18.04.2008 г. съдът е признал М. за виновен в извършване на престъпление по чл.131, ал.1, т.12, вр. чл.130, ал.1 от НК, като на основание чл. 78а, ал. 1 от НПК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „глоба“. Решението е обжалвано пред ОС-Монтана, който с решение от 30.07.2008 г. по

ВАН дело №133/2008 г. е потвърдил първоинстанционното решение. Към справката е приложена Преписка № рег. № 328605-230/16.10.2025 г.

Към материалите са приложени: писмо на Районна прокуратура-Монтана с изх. №961/25.02.2020 г. УРИ 301000-3879/25.02.2020 г.; Обвинителен акт от 15.05.2007 г. по ДП № 450/2007 г. по описа на РПУ-Монтана, преписка вх. № 961/2007 г. по описа на РП-Монтана; Присъда ведно с мотивите, постановена по НОХД №192/2008 г. по описа на РС-Монтана с отразена дата на влизане в сила и Електронна справка за съдимост от ЦАИС „Съдебен статус“ от 06.11.2025 г.

Последвало е издаване на решение с № УРИ 301005-10/04.02.2026 г. на Директора на Областна дирекция на МВР - Монтана, с което са взети решения, както следва: Съобразно т. 1 от решението, предмет на оспорване в настоящото производство, е постановен отказ да бъдат изтрити личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР, а именно в качеството му на извършител във връзка с ЗМ №450/23.03.2007 г. по описа на РУ Монтана за престъпление по чл.129 от НК. По т.2 е взето решение да се изтрият личните данни на жалбоподателя, обработвани в масивите на МВР, като „извършител по ЗМ №647/07.05.2007 г. по описа на РУ Монтана за деяния по чл.325, ал.1 от НК, наказателно производство-освобождаване от наказателна отговорност, оправдателна присъда № 442/30.07.2008 г. на РС Монтана, за деяние по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК.

В мотивите по т. 1 от решението относно оспорения отказ за изтриване на лични данни на жалбоподателя е посочено, че обработваните лични данни касаят едно наказателно производство. ЗМ № 450/23.03.2007 г. на РУ Монтана е регистриран за извършено деяние, съставомерно по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК. Към заявителския материал е образувано ДО № 450/2007 г. по описа на РУ Монтана, преписка вх. №961/2007 г. по описа на РП-Монтана, като материалите по преписката били внесени в РС Монтана с обвинителен акт за извършено от жалбоподателя деяние, съставомерно по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК. Образувано било НОХД №192/2008 г. по описа на РС - Монтана. С присъда от 05.06.2008 г. РС - Монтана е признал подсъдимия М. за виновен в извършване на престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК и го е осъдил на „пробация“, като са му били наложени пробационни мерки по чл. 42, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НК: задължителна регистрация по настоящ адрес и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца. Присъдата е влязла в законна сила на 21.06.2008 г. Установено е от приложена към преписката от ЦАИС „Съдебен статус“ Електронна справка за съдимост, че жалбоподателят е осъждан по дело №192/2008 г. по описа на РС Монтана и на 16.10.2017 г. бил реабилитиран на основание чл.86, ал.1 от НК. Прието е, че в относимия нормативен акт чл.3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., е изброено при настъпването на кои обстоятелства се заличават личните данни на лицата по чл.2. В тази връзка е прието, че по отношение на лицето А. М. не е налице нито една от хипотезите на чл. 3, т. 1-8 от Инструкцията, както и че реабилитацията не е сред тях, поради което личните му данни, обработвани като извършител във връзка със ЗМ №450/23.03.2007 г. на РУ Монтана за престъпление по чл.129 от НК, не подлежат на изтриване. В мотивите е посочено, че в процесния случай не е налице отпаднала необходимост, както и цели относно обработването на личните данни на М. и ползването им за нуждите от предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления. В заключение е посочено, че към момента на постановяване на решението е в сила разпоредбата на чл.7, ал.1 от Инструкция № 8121з-1250/07.10.2021 г. за реда за обработка на лични данни в МВР, съгласно която, когато сроковете или обстоятелствата за изтриване на лични данни или за периодична проверка от съхранението им не са определени в нормативен акт или със заповед на министъра на вътрешните работи, срокът за съхранение е 50 години от започване

на обработването.

Решението е съобщено на заявителя на 10.02.2026 г., видно от приложено към преписката известие за доставяне.

Установява се от представената Заповед №81213-1111/08.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи /л.33 от адм.д. №83/26г. на АС Монтана/, че определени длъжностни лица, сред които е и директорът на Областна дирекция на МВР -Монтана, са оправомощени да разглеждат и да се произнасят по постъпили от субектите на данни искания за упражняване на права по чл.12 - 22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 68 ЗЗЛД - т. 1.1 от заповедта.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото производство е решение УРИ 301005-10/04.02.2026 г. на Директора на Областна дирекция на МВР - Монтана в частта му, с която се отказва изтриването на лични данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР, по т. 1, а именно: извършител по ЗМ 450/23.03.2007 г. по описа на РУ Монтана за престъпление по чл.129 от НК.

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта. Насочена е срещу годен за оспорване административен акт, като видно от представените доказателства същата е подадена и в срок. Лицето е уведомено за решението на 10.02.2026 г., а жалбата е изпратена чрез куриер на 24.02.2026 г. Следователно същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия съгласно чл.29 ЗМВР, според която разпоредба администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Последният е оправомощил Директора на Областна дирекция на МВР - Монтана със Заповед №81213-1111/08.10.2019 г. да разглежда и да се произнася по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12 - 22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент /ЕС/ 2016/679, съответно по чл. 68 ЗЗЛД.

На следващо място, административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение, съгласно изискването на закона. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл.59, ал.2 от АПК. Волята на органа е обективирана в диспозитивната част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Спазени са и административнопроизводствените правила при издаване на оспореното решение. Видно от доказателствата по делото, административното производство е започнало по искане на заинтересовано лице, което с редовно подадено заявление е поискало заличаването на личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР. Искането е разгледано, като след преценка на относимите доказателства, с мотивирано решение е постановен частичен отказ за заличаването на лични данни във връзка със ЗМ №450/23.03.2007г. по описа на РУ Монтана за престъпление по чл.129 от НК.

Спорният по делото въпрос е съответствието на акта с материалния закон.

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. По-специално в чл.25, ал.1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от

други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Според ал.3 на цитираната норма обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) 2016/679, и на Закона за защита на личните данни. Чл.26, ал.1 ЗМВР регламентира, че при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Съобразно чл.26, ал.2 ЗМВР сроковете за съхранение на данните по ал.1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

На основание чл.26, т.3 ЗМВР е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер /Инstrukцията/. Последното установено изменение е извършено с Инstrukция за изменение на инstrukция №8121з-1280 от 07.10.2021 г., обнародвана в ДВ, бр. 114 от 24.12.2025 г. В нейните заключителни разпоредби изрично е предвидено изменение на Инstrukция № 8121з-748, като в пар. 2 от предходните и заключителни разпоредби на Инstrukция №8121з-748 думите чл. „26, т.“ се заменят с „чл. 26, ал. 2“. Това изменение има техническо-хармонизиращ характер и цели съобразяване с действащата редакция на ЗМВР след преномериране на законовата разпоредба.

Съгласно чл.2, ал.1 от Инstrukцията в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Разпоредбата на чл.3 от Инstrukцията регламентира изчерпателно хипотезите, при които личните данни по чл.2, с изключение на тези на пострадали лица и заявители на престъпление, се заличават, а именно: постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл.24, ал.1, т.1 и 8а НПК; не е образувано наказателно производство в случаите на чл.24, ал. 5 НПК; наказателното производство е прекратено: на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 5 НПК; на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; влязла в сила оправдателна присъда; изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от Наказателния кодекс (НК) при: постановен отказ от

образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); лицето е починало – във всички останали случаи.

Следва да се посочи, че при обработването на лични данни за дадено лице, същите не следва да се обработват произволно и без определена цел. За да се прецени дали са налице основания за заличаване на данните, следва да се съблюдават предпоставките на чл. 3 от Инструкцията, както и дали информацията се обработва съобразно предвидените законови цели, регламентирани в разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от същата, съгласно която целта на обработката и съхранението на личните данни по ал. 1 е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред. Т.е., следва да са налице две кумулативни предпоставки.

За да постанови оспорения отказ, административният орган е приел, че сред разписаните в относимия нормативен акт - Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., хипотези липсва основание за заличаване на обработваните лични данни при настъпилата на основание чл. 86 НК „реабилитация“, тъй като хипотезите на заличаване на лични данни са изрично посочени в нормата на приложимия акт - чл. 3 от Инструкцията, и реабилитацията не е сред тях.

В действителност, както е посочено и в мотивите на оспорения акт, нито едно от посочените в чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. основания за изтриване на лични данни от полицейския регистър не е приложимо в разглежданата хипотеза на лице, осъдено с влязла в сила присъда, дори след като е реабилитирано, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето до смъртта на това лице. Същевременно, следва да се държи сметка за даденото с решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. задължително тълкуване, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в

смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Според даденото тълкуване е задължително администраторът на лични данни, съхраняващ лични данни на осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер лице за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо. Горното мотивира извод, че извършването на проверка в горния смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство, иницирано след писмено мотивирано искане на лице, чиито лични данни се съхраняват в съответните информационни фондове на МВР. Това означава, че в хода на административното производство административният орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката, освен предвидените в Инструкцията действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС). Т.е., необходимо е административният орган да извърши проверка и да прецени баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо.

Доколкото решението на СЕС е задължително за всички съдилища и

учреждения в Република България и дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. разрешения са безспорно относими към разглежданата хипотеза, то налага се изводът, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва последните да бъдат заличени.

В мотивите по т. 1 от оспореното решение не са изложени подробни съображения в тази връзка. Както настоящата инстанция, така и административният орган следва да съобрази постановеното от СЕС решение. Необходимо е административният орган да направи преценка дали реабилитацията на жалбоподателя и съответно липсата на данни той да е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след изтърпяване на наказанието, представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайният акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събирани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер. В процесния случай са изложени само бланкетни мотиви, а именно, че не е отпаднала необходимостта, както и целите относно обработване на личните данни на жалбоподателя и ползването им за нуждите от предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпленията, като в подкрепа на това е направено единствено позоваване на приложената справка от Централния полицейски регистър и наличието на криминални прояви на М..

На следващо място в мотиви е посочено още и че в сила към момента на постановяване на решението е разпоредбата на чл.7, ал.1 /изм. ДВ бр.114/24.12.2025г. от Инструкция № 8121з-1250/07.10.2021 г. за реда за обработка на личните данни в МВР, съгласно която, когато сроковете и обстоятелствата за изтриване на лични данни или за периодична проверка от съхранението им не са определени в нормативен акт или със заповед на министъра на вътрешните работи, срокът за съхранение е 50 години от започване на обработването. Следва да се отбележи, че в мотивите на оспорения акт административният орган е посочил като приложим нормативен акт Инструкция № 8121з-1250/07.10.2021 г., докато действителния номер на Инструкцията е № 8121з-1280/07.10.2021 г. Посоченото несъответствие обаче не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила. От съдържанието на акта, както и от направените от жалбоподателя възражения, е безспорно установено кой е

нормативният акт, на който органът се е позовал. Нещо повече, самият жалбоподател е идентифицирал правилно относимата инструкция и е изложил доводи във връзка с нейното приложение. При тези обстоятелства съдът приема, че е налице очевидна техническа грешка при изписване на подзаконовия нормативен акт, която не е довела до неяснота относно волята на административния орган, не е ограничила правото на защита на жалбоподателя и не е от естеството да обуслови незаконосъобразност на оспорения акт. В действителност към датата на издаване на оспорения акт е била в сила редакцията на чл. 7, ал. 1 от Инструкция № 8121з-1280 от 07.10.2021 г., съгласно която освен срок за съхранение на личните данни е предвидена и периодична проверка на необходимостта от тяхното съхраняване на всеки 5 години.

Настоящия съдебен състав намира, че оспореното решение не съдържа достатъчни мотиви относно наличието на законово основание за продължаване обработването и съхраняването на личните данни на жалбоподателя. Административният орган е възпроизвел единствено съдържанието на чл. 7, ал. 1 /в сила от 24.12.2025 г./ от Инструкция № 8121з-1280/07.10.2021 г., като е посочил приложимия срок за съхранение на данните, без да изложи конкретни съображения дали е извършена преценка на необходимостта от по-нататъшното им обработване. Липсват фактически констатации и правни изводи относно това, какви конкретни обстоятелства налагат продължаване на обработката, дали данните продължават да бъдат необходими за постигане на целите, за които са събирани, както и дали е извършена проверка за наличието на основания за тяхното заличаване. Самото позоваване на нормативно определения срок за съхранение не освобождава органа от задължението да обоснове необходимостта от запазване на данните в конкретния случай, като както се посочи по-горе в атакувания акт в тази връзка са изложени само бланкетни мотиви, като е стъпено на изразеното становище на комисията, извършила проверка по подаденото заявление от страна на жалбоподателя изложено в обобщена справка УРИ № 301р-22404/05.12.2025 г. Липсата на индивидуализирана оценка е в противоречие с принципите за ограничаване на съхранението и свеждане на данните до минимум, тъй като не позволява да се установи по какви конкретни причини продължаването на обработването е необходимо именно по отношение на жалбоподателя. Посоченото от административния орган обстоятелството, че заявителят е с криминални прояви, обосноваващи поведение, отхвърлящо морала и общоприетите норми на поведение в обществото, несъобразено с обществените порядки и характеризиращо се с незачитане на обществения ред, не обосновава продължаването на обработването на личните му данни. Изложените съображения са формулирани общо, абстрактно и декларативно, без да съдържат конкретни фактически констатации относно личността на жалбоподателя, неговото актуално поведение или наличието на обстоятелства, които да обосновават необходимостта от продължаване на

обработването на данните именно в неговия случай. Липсва индивидуализирана преценка, основана на конкретни факти и доказателства, позволяващи да се направи извод, че съхраняването на данни е необходимо за постигане на законово установена цел. Самото позоваване на общи характеристики, без те да бъдат обвързани с конкретни данни относно жалбоподателя и без да бъде изяснено по какъв начин същите обуславят необходимостта от продължаване на обработката, не изпълнява изискването за пълна изчерпателна мотивираност. Предвид това, възраженията на жалбоподателя в тази връзка се явяват основателни.

Предвид изложеното оспореното решение частта му по т.1, с която се отказва изтриването на лични данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР, за: „извършител по ЗМ 450/23.03.2007г. по описа на РУ Монтана за престъпие по чл. 129 от НК „, следва да се отмени и преписката се върне на административния орган за ново произнасяне по подаденото от А. К. М. заявление, при съобразяване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с мотивите на настоящото решение и дадените разрешения по въпроса с решението от 30.01.2024 г. по дело С-118/22г. на СЕС.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 5,11евро, платена държавна такса.

Съдът намира за неоснователно своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващия искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ. Това е така, тъй като по делото не е представен договор за правна помощ, от който да се установи, че между страните по него – оспорващия и адв. Х. е договорено оказване на безплатна правна помощ в случая. По делото е представено само пълномощно за процесуално представителство, в което липсват уговорки между страните относно адвокатското възнаграждение и неговата дължимост. Предвид това съдът намира, че по делото не е установено, че адв. Х. е оказала безплатна правна помощ на оспорващия, за да се извърши преценка дължи ли ѝ се и в какъв размер адвокатско възнаграждение. Вярно е, не е необходимо в хода на съдебното производство да се установи в какви отношения по разпоредбата на чл. 38 от ЗА са адвокатът и неговия клиент. Необходимо е обаче да е налице договореност за оказване на безплатна правна помощ, която не подлежи на проверка от съда, но в случая не е доказана.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение с УРИ 301005-10/04.02.2026 г. на Директора на ОД на МВР – Монтана в частта, в която същият е отказал да бъдат изтрети личните данни на А. К. М., обработвани в информационните фондове на МВР като извършител

във връзка със ЗМ №450/23.03.3007 г. по описа на РУ – Монтана.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на Директора на ОД на МВР – Монтана за ново произнасяне по заявлението от А. К. М. с вх. № 328605-230/16.10.2025г. в посочената част, при съобразяване с указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Монтана да заплати на А. К. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 5,11 евро, представляваща разноси по делото за държавна такса. Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: